

Hazael González

Trabajos de amor perdidos (*Love's Labours Lost*, 1999) és el darrer treball fins ara que ens arriba a les pantalles del shakespearia Kenneth Branagh, realitzador anglès (a qui es poden perdonar desbarats interpretatius com *Wild Wild*

West o *Promesas incumplidas*) que ha adaptat el dramaturg tant en teatre com en pantalla gran incomputables vegades, i aquesta n'és una més, que no els engani l'aparença de musical ambientat en l'any 1939 i següents... Musical, sí: cançons a balquena, George Gershwin, Cole Porter, Irving Berlin... però per damunt (i per davall) de tots aquests noms, l'ombra del col·laborador habitual, mister Patrick Doyle per als amics...

Amics habituals, tant que quan Branagh es va ficar en la direcció cinematogràfica (devers 1989, amb un Shakespeare tan immens com *Enrique V-Henry V-*), el seu amic i actor de la seva companyia teatral (la Renaissance Theatre Company, que ara també produeix cine, i que, ves per on, es diu The Shakespeare Film Company, en la qual també interpreta petits papers) Pat Doyle el va acompanyar en l'intent, fent una banda sonora per primera vegada... i amb un encert que espanta a propis i estranys, tot i que s'ha de reconèixer que Branagh sempre li ha donat totes les facilitats (temps, visualització, consultes prèvies al rodatge...). Un *score* suau, brillant però alhora amb força, que fa servir amb agilitat dues melodies perfectament entrelaçades sense crear cap disonància que va tenir molt a veure amb l'èxit que varen recollir el film i el director. També Doyle se'n beneficiaria, ja que a partir d'aquest moment sempre ha estat al costat de Branagh amb èxits com *Morir todavia* (*Dead Again*, 1991, amb temes foscos i grinyoladissos que resalten el so insuportable de les tisorres protagonistes); *Mucho ruido y pocas nueces* (*Much Ado About Nothing*, 1993, més sensible i clar, però una mica reiteratiu); *Frankenstein de Mary Shelley* (*Mary Shelley's Frankenstein*, 1994, la seva vertadera obra magna, tan grandiloqüent i majestuosa com la història, i traçada en base a un bellíssim tema d'amor: *The Wedding Night*),

etc; fins a arribar a la present, en què es desenvolupa amb la mestria i el domini que el caracteritzen. En lloc de subordinar-se a les cançons, Doyle les embolcalla i hi juga fragmentant-les i tornant-les a unir, crea entrelleços de suport per a les imatges d'un film que en si mateix és peculiar, ja que no és teatre, ni cine, ni teatre filmat, sinó més aviat una mena de cine teatral, d'art escènic en el qual la càmera és un ajudant i no pot (ni vol) captar-ho tot... i el compositor ajuda amb la seva mà sàvia (Doyle és un consumat musicògraf, cosa que no tots poden dir en aquesta professió) a polir les arestes, a lligar-ho tot i donar-li aquest aspecte compacte i bell, sense fisures, un producte atípic, però no per això fallit... i això repercuteix, és clar, en si mateix, ja que aquesta composició és això, un enorme (i molt elaborat, insístesc) ball gegantí en què les principals figures són les cançons, sí, però què seria del film sense la seva feina?...

Malauradament, el film ha passat una mica inadvertit per les nostres pantalles, no és tan fàcil tampoc de digerir com altres de la seva mena... però si algú està interessat a gaudir de l'esplèndid treball d'aquest mestre tan relativament jove té moltes oportunitats, i ni tan sols lligades a Branagh, perquè Doyle ha fet feina amb directors de la qualitat de Régis Wargnier (*Indochine-Indochina-*, 1992; *Los amores de una mujer francesa -Une femme française-*, 1995; *La vida prometida (Este-Oeste) -Est-Ouest-*, 1999), Brian De Palma (*Atrapado por su pasado -Carlito's Way-*, 1993) o Ang Lee (*Sentido y sensibilidad -Sense and Sensibility-*, 1995, per la qual va ser nominat a l'Oscar gràcies a una feina delicada i plena de matisos sonors que aporten els necessaris adjectius del títol). En definitiva, un autor que du poc més de deu anys en el negoci, però que per descomptat sempre ha sabut sorprendre'ns i delitar-nos com qui més. No és que sigui perfecte, ni molt manco, però si tenen dubtes, us puc assegurar que si consultau a sa majestat Enric V, us els llevarà tots... ■

"No vull que els meus obrers estiguin descontents. Afuselleu-los tots."
Charles Chaplin a *El gran dictador* (1940) del mateix Charles Chaplin.